GREGORIUS MAGNUS. ORIGENES. ANNALES ZWETLENSES
Zwettl, 4. Viertel 12. Jh. Seite 17v
Quelle: http://manuscripta.at/?ID=31713
Copyright: Zwettl, Zisterzienserstift

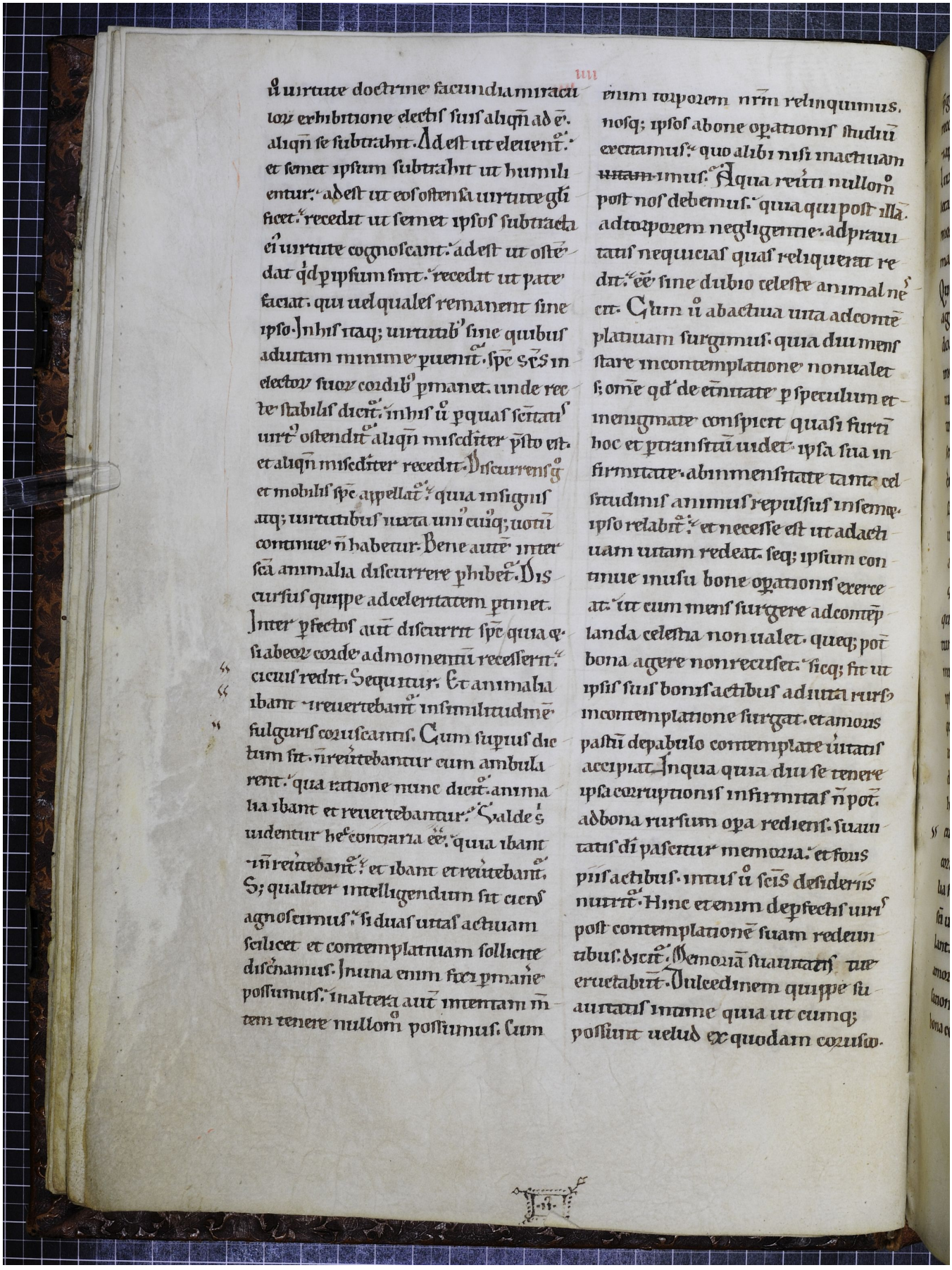

ū uirtute doctrine facundia miracu
lor exhibitione electis suis aliqn̄ ad ē.
aliqn̄ se subtrahit. Ad est ut eleuent.
et semet ipsum subtrahit ut humili
entur. ad est ut eos ostensa uirtute gli
ficet. recedit ut semet ipsos subtracta
ei uirtute cognoscant. ad est ut ostē
dat q̄d p ipsum sint. recedit ut pate
faciat. qui uel quales remanent sine
ipso. In his itaq; uirtutib' sine quibus
aduitam minime puenit. spc̄ sc̄s in
elector suor cordib' pmanet. unde rec
te stabilis dicit. in his ū pquas sc̄itatis
uirt' ostendit aliqn̄ miscditer p̄sto est.
et aliqn̄ miscditer recedit. Discurrens g̊
et mobilis spc̄ appellat. quia insignis
atq; uirtutibus iuxta uni' cuiq; uotū
continue n̄ habetur. Bene autē inter
sc̄a animalia discurrere phibet. Dis
cursus quippe ad celeritatem ptinet.
Inter pfectos aut̄ discurrit spc̄ quia ce
si ab eor corde ad momentū recesserit.
cicius redit. Sequitur. Et animalia
ibant et reuertebant in similitudinē
fulguris coruscantis. Cum supius dic
tum sit. n̄ reuertebantur cum ambula
rent. qua ratione nunc dicit. anima
lia ibant et reuertebantur. Valde s̄
uidentur hec contraria ēē. quia ibant
et n̄ reuertebant. et ibant et reuertebant.
S; qualiter intelligendum sit cicius
agnoscimus. si duas uitas actiuam
scilicet et contemplatiuam sollicite
discernamus. In una enim fixi pmanē
possumus. in altera aut̄ intentam m̄
tem tenere nullom possumus. Cum
enim torporem nr̄m relinquimus.
nosq; ipsos a bone opationis studiū
excitamus. quo alibi nisi in actiuam
~~uitam~~ imus. A qua reuerti nullom
post nos debemus. quia qui post illā
ad torporem negligentie. ad prauitatis
nequicias quas reliquerat re
dit. ēē sine dubio celeste animal ne
cit. Cum ū ab actiua uita ad contē
platiuam surgimus. quia diu mens
stare in contemplatione non ualet
s; omē qd de eternitate p speculum et
in enigmate conspicit quasi furti
hoc et ptransitū uidet. ipsa sua in
firmitate. ab inmensitate tanta cel
situdinis animus repulsus in semq.
ipso relabit. et necesse est ut ad acti
uam uitam redeat. seq; ipsum con
tinue in usu bone opationis exerce
at. ut cum mens surgere ad contēp
landa celestia non ualet. queq; pot
bona agere non recuset. sicq; fit ut
ipsis suis bonis actibus ad iuta rurs
in contemplatione surgat. et amoris
pastū de pabulo contemplate uitatis
accipiat. In qua quia diu se tenere
ipsa corruptionis infirmitas n̄ pot.
ad bona rursum opa rediens. suaui
tatis dī pascitur memoria. et foris
piis actibus. intus ū sc̄is desideriis
nutrit. Hinc et enim de pfectis uiris
post contemplationē suam redeun
tibus. dicit. Memoriā suauitatis tue
eructabunt. Dulcedinem quippe su
auitatis in me quia ut cumq;
possunt uelud ex quodam coruscō.